

Utläggning om Davokars natur

FÖLJANDE TEXTSTYCKE INRYMMER en av de mest komprimerade och samtidigt lärrika beskrivningar som finns av skogsbältet Davokar. Texten är en rapport från ett framträdande på vinkällaren Tuvinel's i Yndaros; för talet stod en anonym, påstått framgångsrik skattletare, och nedtecknaren var ingen mindre än Iasogoi av Brigo – vid tillfället en av Ordo Magicas mer ambitiösa noviser, numera själv beryktad som utforskare av Akkonas Katakomber.

Talarens anonymitet kan förklaras av den närmast sekteristiska stämning som råder erfarna skattletare emellan; man konkurrerar gärna med

varandra men lyder strängt den outtalade regeln att inte invitera några nykomlingar till tävlingen om skogarnas skatter. Allra värst är det förstås att, som i detta fall, meddela sina kunskaper till drottningens och riddarhusens vetgiriga lakejer, då dessa redan är orättfärdigt gynnade av sina enorma resurser.

Vi får alltså tacka föredragshållaren för modet att låta käften glappa; det är endast tack vare den sortens generositet som nykläckta äventyrare har chansen att överleva sina första stapplande steg på skattletarens bana.

ör den helt oinvidde, låt oss börja med att fastslå det följande: Davokar är en skog som ingen annan.

För det första är den enorm, faktiskt så stor att det tar veckor eller månader att korsas den, beroende på vägval och vad man drabbas av på färden. För det andra är den så varierad att barbarerna har över hundra ord för att beskriva dess olika delar – från dess södra ytterområde Odovakar, till Symbar, skogarnas både hägrande och fasaväckande hjärta. För det tredje framhårdar vissa i att beskriva skogsbältet som ett väsen, en om inte tänkande så i alla fall törstande och strävande existens. Och även om slika påståenden ger ekon av barbarers, häxors och alvfolks skrönor kan de inte avfärdas utan vidare. Så sant som jag står här nu, har jag under mina vandringar stundtals känt mig som en ovälkommen inkräktare i Davokars lövsalar; ovälkommen inte bara av alver och djur utan också av växter, vattendrag och dess själva mull.

Skogsbältets storlek, dess varierade växtlighet och osäkerheten kring dess egentliga karaktär omöjliggör en entydig och helhetlig redogörelse. Och inte underlättas uppgiften av samtal med barbarer och spetsöron vilka gärna diktar lögnen om uråldrig ondska och slumrande smitthärdar för att skrämja hederligt folk på flykten. Men vi får inte avskräckas av vare sig ovisshet eller spökhistorier! Davokars skatter kan föda familjer, bekosta palats och i slutänden vara den sol som får Korinthias rike att blomstra.

Innan jag ger mig i kast med själva redogörelsen känner jag mig nödgad att beröra de restriktioner som drottningen har etablerat rörande folkets tillträde till Davokar. Jag är inte man nog att ifrågasätta klokheten i detta, och kanske är det nyligen instiftade licenskravet nödvändigt för att hindra skogarna från att översköjas av guldsniffande, ädelstenshungriga, artefakttörstande trashankar. Men glädjen av den stadga som tvingar oss utforskare att registrera och beskatta våra fynd är svårare att se; på samma sätt är hotet om fångsling eller till och med dödstraff minst sagt obefogat! Personligen har jag flera vänner, framstående utforskare, som funderar på att flytta sin verksamhet till fjärran nejder i syfte att undkomma onödig administration och orättfärdiga pålagor. En sådan utveckling leder blott och bart till rikets ruin!

Pratet om naturen som besjälad måste begripliggöras som ett uttryck för barbarernas och de gamla folkens brist på tillförlitlig metodiska förkategorisering, klassifikation och rangordning.

Den sistnämnda hänvisar möjligen till Kungens Sol och de anmärken kan ses som ett utförskande av Davokar kan ge.

Korrekt

... och därmed förhindra att alvfolken initierar regelrätta krigskampanjer mot våra etableringar i Davokar – ett argument som talaren tycks omedveten om.

Den sista anmärkning kan ignoreras – såväl argumentation som slutledning skapar på ett sätt som skallbar om en utgångspunkt i egennyttens rational.

Det Öppna

Davokars yttre regioner, barbarfolkens hemtrakter, är möjliga att beträda utan direkt fara för liv och lem – växtligheten är jämförelsevis ung och släpper igenom mer solljus än vad skogsdjupets fasor kan uthärda. Men att beträda klanernas tassemarker utan beväpning är knappast tillrådligt. Likaså råder jag hugade resenärer att alltid färdas i grupp, att ha sin licens i ordning samt att planera sin färdväg noga och aldrig avvika från planen. Inre sämja, goda förberedelser och förmågan att motstå lockelser är absoluta krav för en lyckad expedition!

I ytterområdet är det dock inte helt omöjligt att finna hjälp och skydd om något går snett. De väktare som patrullerar landsvägen mellan fortet Otra Senja och Otra Dorno gör ofta inbrytningar i skogen, inte sällan tillsammans med drottningens jägarkår när de har fått nys om potentiella hotbilder vid Davokars södra gräns. Vid sydgränsen finns därtill ett antal permanenta utposter där Korinthias trotjänare ägnar sig åt skogsavverkning, utgrävningar och lärda studier av skogens flora och fauna.

Värre är det längre norrut, i Davokars västra och östra utmarker. De barbarklaner som uppehåller sig där är inte lika fränligt sinnade som klanen Odaiova i Odovakar. Den som söker hjälp och skydd måste först och främst övertyga hövdingen och hans häxa om att de är A: fredligt sinnade, B: friska och obesmittade, samt C: avogt inställda till all slags aktivitet som hotar att störa Davokar. Lyckas man med detta är det byteshandel som gäller, i varor eller tjänster; misslyckas man blir man i bästa fall ivägskickad, i värsta fall förvandlad till en nålsdyna för väldigt stora nålar.

Kravet på "inne
Sämja" kan
möjligen förklaras
väd som hände
sällskapet lett av
Eulia av Vearra och
Parax Spinnarbare
härområdet.
Rekommenderad
nyordning: Endast
en mästare per
expedition.

Behov av
generisk
argumentation
måttis!?

Det nämnade får förmodligen vara en
listifikation - "stora nålar" kan möjligtvis
syfta på pilor, spjut eller en folgröps
spetsvidjan

Natur

Det öppna Davokar är till stora delar så vackert som en skog kan bli – ljusgröna trädkronor över en klargrön undervegetation full av fruktbarande växter och sköna vildblommor, allt färgat av den strålgans som silar ner från ovan. På andra ställen bildar furorna sina katedralslika salar, med stammar trehundra fot höga, så törstande och hungrande att bara smaragdgröna mossor täcker marken.

En förskönande
överdrift, kanske
inspirerad av
Taubios "Lofsång
till Lörsalens Rödud"
eller Verters "Lå
Prunkande var
aldrig Havet."

Ohärfvattat;
ännu en
överdrift?

En ovan resenär måste dock vara på sin vakt. Fruktar och bär kan lika gärna förgifta som hela; en inbjudande glänta kan vara minerad med sankmark; ett vackert rosenbuskage kan plötsligt slingra sig kring den oförsiktiges ben och armar i jakt på näringsrika köttsafter. Att betala för en skicklig guide kan vara värt varenda slant!

Vad gäller ruiner och andra fyndmarker kan det öppna Davokar stoltsera med både ett och annat. Barbarklanerna har av tradition lämnat dem i fred och övrigt skogsfolk saknar anledning att rota i människans raserade förflutna varför den lyckosamme kan finna orörda ruiner, till och med hela ruinkomplex. Längs sydgränsens ytmarker har det mesta redan kartlagts och plundrats, av drottningens utforskare eller av oss skattletare, men vågar man sig längre norrut eller djupare ner i myllan ökan chansen till upptäckter dramatiskt.

Se föregående;
egenintresse?

Beaktning av barbarfolket är av nöden. Anfälliga specimen bör karelläggas och erbjudas betalning eller andel i fyndigheter; vid vägran bör pyssel övervägas då information om orörda lämningar är av yttersta vikt för rikets blomstring.

Varelser

Det öppna Davokar är framför allt barbarfolkens och bytesdjurens område; skogsdjupens rovbestar betraktar alla som rör sig i yttermarkerna som villebråd, oavsett om de går på två ben eller fyra. Flockar av ulv och mara, svultna styggelser, ålderssvaga härskartroll – alla söker de sig utåt i hopp om att finna lätta byten, oftast om natten men många undantag har rapporterats.

Till hoten mot vandrare måste också älvor och alfer nämnas. De förstnämnda tycks överförtjusta i att med ljud och förvillelser locka människor i famnen på allehanda monstrositeter, ut på gungflyn eller i gapet på fällor av varierande dödlighet. Alferna agerar med större passion, särskilt om de leds av en alv. De människor som befinner sig på fel ställe och som därmed kan anses bryta mot de gamla traktaten får i allmänhet bara en varning, därefter går spetsörönen till anfall – direkt om de anser sig överlägsna, med avståndsvapen under taktisk reträtt om styrkeförhållandet är omvänt.

Åter igen: Behovet av beväpning, gruppvis förflyttning och förmågan att motstå lockelser kan inte underskattas!

Vår- och sommaralvor,
nedteknarens
förmödan.

Logisk lapsus;
om andra påståendet
stämmer, varför
särskilda barbar-
folk från kategorin
bytesdjur?

Ofullständig konklusion;
inre säng och gada förberedelser
bör tillfogas.

Det Vilda

Längre in i Davokar finns områden av en klart vådligare sort; områden så farofyllda att endast erfarna och värustade sällskap bör beträda dem. Riktigt ambitiösa skattletare har sällan något alternativ då merparten av de vilda trakterna kringgärdar eller gränsar till intressanta fyndplatser; detsamma gäller individer som söker kunskap om Davokars förflutna.

Till det vilda Davokar färdas man alltså endast om man villigt offerar sitt liv i utbyte mot chansen att finna rikedomar, arkaiska kunskaper eller ära och berömmelse. Och man gör så utan att hopp om räddning! Vår drottning och hennes underlydande har än så länge bara en utpost i det vilda Davokar, nämligen vid den tempelruin som Solriddarna håller på att utforska och återuppbygga tre dagsmarscher öster om Karvosti. I övrigt ska man ha en otrolig tur ifall man råkar på annat än fiender och glupska vidunder i det vilda.

Talaren syftar
inriktad på att
våra utgrävningar
i yttermarkerna
kommer att
visa sig fruktlösa,
att rikets kunskapskatter
står till buds längre in.
Rimligheten i detta bör utredas.

Talaren är
uppenbarligen
ovetande om
Jordbecksträsket
och utgrävningarna
av Serandy Pyramid;
ett tydligt tecken
på att märkläggningen
 varit framgångsrik.

Natur

I allmänhet kännetecknas det vilda av en urskogsliknande vegetation – mörkgrön, snårig, taggig och allmänt ogästvänlig. Livsfarliga bär och frukter förklarar sig till sina ätliga släktingar från ytterområdet; till synes små bäckar gömmer en bråddjup avgrund under sin krusiga yta; enorma slukhål döljer sig lömskt under ett tunt lager mossklädda slingerväxter; för att inte nämna Keldern. ←

Ibland kan dock det vilda vara förvillande likt det öppna, och vilda områden finns faktiskt här och var i det som synes vara öppen skog; ibland råkar man på en lund av Keldrar eller ett fält fullt av dolda slukhål mitt på det man trodde var säker mark.

Och vad det vildas ruiner anbelangar finns två viktiga noteringar att göra. För det första är de svårfunna då de antingen är helt överväxta eller så raserade att endast grunden och eventuella källarnivåer kvarstår. För det andra måste man räkna med att de är bebodda eller åtminstone ingående i någons revir. Och denna någon kommer med stor säkerhet att motsätta sig intrånget.

Några obestridliga
gränser mellan
 dessa typer av
områden finns
försäkrat inte.

Jämför Solriddarnas rapport
om arketrullet Ukuu och vår
Orderys sammanställningar med styggelsen
vid Klarkälla utgrävning.

Det slikebarriert
cederträd som
utsöndrar ett sövande
damm och sedan
genombröret offerens
hud med sina
mycelliknande
rötter och tömmer
dem på näringsämnen.

Talarens
klassificering
i Öppen, Vild
och Mörk visar
här sina brister.
Det kunskaps-
stoff har erbjudit
bör omfattas utifrån
Mallianos dual-
princip, alternativt
Lukeresias Fyr-
fältmatrix över
Davokars Domäner.

Varelser

De varelser som bygger bo i Davokars inre representerar en klart ohälsosam skara bestar. Här finns kringströvande styggelser drivna av omätlig hunger; grupper av rovtroll och utstötta jättar; kolonier av etterbjäror och skallbitare; flockar av ulv och mara; och formskiftande, svårklassificerade ovärldsväsen.

Det sistnämnda är med all säkerhet en osteklad hänvisning till demoniska existenser.

Dessutom berättas det bland såväl barbarer som bland mina kollegor om en lång rad individuella väsen som har sitt hem i djupet. Själv har jag förskonats från möten med dessa skepnader – kallade vid namn som Farfar Mosse, Bäckabusen, Hyllemor eller Stordraparn – men vilka av dessa som verkligen existerar, vad de i så fall är och huruvida de är fientliga eller ej vågar jag inte ge mig in på.

En förteckning över dylika väsen/varelser har nedpliterats av

Mallianoj; han drar slutsatsen att det i några fall rör sig om rena hjärnspöken och att resterande namn hänvisar till

Det Mörka

ålder och därför grotesket förvidna alver och/eller troll, ofta med flera olika namn

Den som färdas genom Davokar får aldrig glömma var det gröna och granna har sina rötter. Även den rikaste skörd närs av förruttnelse och aldrig har väl någon skörd varit så rik, aldrig någon mylla så svart som den du finner i Davokars vaggande skuggsalar. Bland skogsbältets regioner finns en handfull som är beryktade för att vara särskilt fasansfulla. Ytterst få har besökt Mörka Nargur med livet i behåll och många av de fåtaliga överlevarna har svårläkta sår i kropp och själ som gör deras berättelser opålitliga. Enligt vad jag begriper har dock de mörka regionerna lite gemensamt, förutom just att de bör undvikas som pesten. Och det i bokstavlig bemärkelse.

kopplade till ett och samma monstern.

Från många skilda håll har jag hört det mörka Davokar beskrivas som en härd sjudande av smittor och parasiter; sjukor som infekterar den exponerades kött och sinne på olika sätt, men alltid med förfärliga konsekvenser – offren blir vansinniga, förvidna, förlamade, rabiata eller vandöda; ibland allt på samma gång. Andra berättelser förtäljer om skevheter eller djupa revor i världsväven, om odjur som trotsar allt förnuft och om uråldriga förbannelser så brännande och livskraftiga att de kokar köttet från benen på alla som kommer nära.

En referat från Ordensmästare Cornelis besök i sjukhälsorna under Testla fästes soltempel finns arkiverat och är av intresse i detta sammanhang

Vad sanning som finns i detta, vid sidan om yttringarna som har drabbat de återvändande få, kan jag bara gissa. Men en sak är säker: så länge det finns gott om orörda ruiner annorstädes vore det rent dåraktigt att söka sig till mörkret. För egen del skulle jag hellre gå i döden än ge mig ut i sök efter mytiska orter som Dakovak, Saroklaw eller platsen som kallats "allt det mörkas moder", Symbar.

Natur

Då ingen har besökt Mörka Davokar och återvänt med talförmågan eller omdömet i behåll kan jag på denna punkt inte erbjuda annat än rykten. Enligt min bedömning finns det upp emot ett tiotal områden som förtjänar uppmärksamhet i sammanhanget, då de ställer eventuella besökare inför närmast omänskliga utmaningar. Det berättas om hav av törnen, förstenade skogar, gölar med trögflytande svartvatten och floder av magma.

Ännu vildare legender berättar om isande vinterkyla mitt i sommaren, självlysande växtlighet, regioner som delar mark med demoniska dimensioner och underjordssjöar fulla av frätande syra som sprider giftiga dunster till ovanvärlden. Ska man ta historierna på allvar är det som om Davokars djup består av det normalas absoluta motsats, där allt regelriktigt liv är dömt att brytas sönder.

Vore det inte för svårigheten att hitta dit kanske det ändå skulle vara faran värt att besöka mörkrets ruiner, inte minst Symbar självt, som häxorna hävdar var högsätet i den kultur som frodades här för hundra och åter hundra år sedan. Som sagt göre sig varken barbarer eller alvfolk besväret att rota i människans förflutna så om häxorna har rätt lär platser som Symbar och Saroklaw digna under ädla skatter. Men det saknas alltjämt tillförlitliga vägbeskrivningar till Davokars glupande mörkerdalar. Att blint famla efter ädla stenar gömda i en säck full av giftormar, toxiska törnen och svultna iglar, ja det är ett företag som endast den blindgalne kan finna lockande!

Varelser

Berättelserna om det mörka Davokars varelser är långt mycket färre än skildringarna av dess natur, kanske för att den som väl möter liv eller vanliv där inne snabbt förlorar sitt eget. Mest har nog sagts av min tidigare kollega och vän, Onedar Vittfarne, som idag sitter fängslad i hålgångarna under Skymningsbrödernas kloster, pendlande mellan hysteriska utbrott och drömskt fragande.

Med egna öron har jag hört Vittfarne kvida om blodlösa, bleksiktiga draparalver; om Symbaroums rovkäftade väktarkår; om besatta paddmonster, två manslängder höga; och om något han ömsom kallade drakar, ömsom ormar, ömsom drakormar. Det enda i hans prat som förefaller någorlunda rimligt, inte minst då det har upprepats av andra, är hans beskrivning av den barbariska Rovklanens läger i ruinstaden Saroklaw – allt annat måste tas med en handfull salt.

Med Onedar Vittfarne inskrädd har vi nu tre vittnesuppgifter om de anemiska, så kallade "nattälverna", två om drakar eller drakormar samt två om abnormt storväxta amfibier.

Uttalanden om magmafloder kopplade till det mörka är av intresse; fler expeditioner med utgångspunkt från Jordjävret kan visa sig lösnande

Ord från en lycksoökare som redan funnit sin lykka; mindre tillämpligt på välnästade kumkaps-expeditioner i vår Ordens regi. Talarens bedömning sammanfaller till sista punkten med den som ordenskapitlet presenterade efter höstsammankomsten år 14 – att lokaliserad och utforska Symbar är av högsta prioritet.

Med Lukresias ord "Diametråle Natura"

En utskrift av ordensmästare Seldonias förhör med Herr Onedar återfunny i Sektion Y, hyllet 16, nr 1000000 "Skumpåsen i gränden"

Slutord

Är Davokar ett väsen, en hungrande och törstande varelse med mossor till hud, med bäckar och älvar till blodomlopp och med ett pulserande, befallande Symbar gömt någonstans under grönskan? Efter dryga fem år som upptäcktsresande under dess bladverk är jag böjd att svara med ett nekande: Davokar är inte ett utan många väsen, en skogarnas härstyrka vars soldater endast har ett gemensamt: de motsätter sig varje försök till intrång, skörd eller kultivering.

Kraftsamling och enig målmedvetenhet tarvas för att drottning Korinthias folk, vi nykomlingar i detta fientliga men ack så rika land, ska nå den upphöjdhet vi förtjänar. Davokar kan bli vårt – vi kan fördriva spetsöronen, utrota styggelserna, bota skogarnas smittor och i slutänden trygga vår framtid med gamla Symbaroums klenoder i vår ägo.

Jag vill avsluta mitt anförande med en skål till Korinthia Nattbane – vår ljungeld i mörkret, vår härskarinna och alla fienders förgörare!

Talaren teckny fullständigt omedveten om de konflikter som måste överbyggas för att eventuella klenoder ska komma att användas för allas och inte bara för diverse sämbressers bästa – en nävitet som mer betaktas vid analys av all information han bibringar.

Laggoj av Brigo

